

VEHKA KURJENMIEKKA

Kello~
peli~
sydän

Aula & Co

ISBN 978-952-364-413-7

© Vehka Kurjenmiekka ja Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Kansi: Anna Makkonen

Kartta: Riku Similä

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Kalevankatu 34, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

*Lauralle, jota ilman tämän tarinan sydän
olisi seisahtunut jo vuosia sitten.*

*Meri muistakoon nimesi,
tähdet sinun valosi
ja yö sen, mitä toivoit, etkä saanut.*
– karunkalaiset kuolinsanat

LUKIJALLE

Kellopelisydän on tarina vaikeista valinnoista, harhoista ja salaisuuksista. Se on parhaimmillaan silloin, kun lukija pääsee kokemaan kaiken yhdessä hahmojen kanssa, eikä tiedä liikaa etukäteen. Siksi toivonkin, että loppuun päästyäsi varjelisit vuorostasi tarinan salaisuuksia, etkä paljastaisi juonenkäänteitä niille, jotka eivät ole vielä Karunkassa vierailleet.

Seuraavasta sivusta alkaen Merenkehrän maailma on yhtä paljon sinun kuin minun.

ENSIMMÄINEN OSA: MUISTO

ENSIMMÄINEN LUKU: ADELE

18. huurrekuuta, Lauhasateiden vuosi

Herään kellopelisydämen tikitykseen rinnassani. Sen tasainen rytmi kaikuu kylkiluitani vasten ja saa minut ajattelemaan oikeaa sydäntäni: sitä sydäntä, joka on jo varmaankin heitetty pois. En koskaan kysynyt Tiimalta, mitä sille tapahtuisi leikkauksen jälkeen. Ehkä on parempi, etten tiedä.

Yritän tottua ajatukseen metallisista rattaista ja putkista ja mutteista ja pumpuista, jotka nyt päättävät elämästäni. Kurkkua kuristaa. Tahtomattanikin kohotan käteni ja tunnustelen rintakehääni. Sitä halkova tuore arpi on arka, mutta tuntuu eheältä. Tiima kertoi, että kellopelisydän parantaa leikkauksesta syntyneen haavan muutamassa tunnissa, vaikkei myöhemmin muita ihmeitä teekään.

Huoneessa on kylmä. Tiima on peitellyt minut huovalla, mutta olen alasti, ja kivinen leikkauspöytä tuntuu viileältä selkääni vasten. Pakottaudun avaamaan silmäni ja nousemaan ylös ennen kuin hampaani alkavat kalista.

Voisi kuvitella, että maailma näyttäisi erilaiselta ihmisen menetettyä sydämensä, mutta ei – kammio on yhä samaa ankeaa harmaata ja myrskylyhtyjen pehmeää loistetta, joka ei kuitenkaan onnistu

puhkomaan nurkkiin kerääntyneitä varjoja. Ne ovat pinttyneet sei-
niin vuosisatojen saatossa niin tiukasti, etteivät lähtisi edes päivän-
valolla hinkkaamalla.

Sydänkammio on ankea paikka. Se on ensimmäinen huone,
johon minut tuotiin kellotornissa yksitoista vuotta sitten. Muistan
edelleen Tiiman jylhät kasvot ja Haaveen lempeän otteen, kun hän
piteli minua kädestä. Silloin minut esiteltiin tulevalle sydämelleni.
Koneisto oli pysähtynyt, mutta kun Tiima laski sen kämmenelleni,
rattaisto pyörähti käyntiin. Sen tasainen tikitys on rytmittänyt
uniani siitä saakka.

Nyt kellopelisydämen odotus on päättynyt ja se on saanut
haluamansa: minut.

TOINEN LUKU: EEBEN

20. huurrekuuta, Lauhasateiden vuosi

Kellotornin lyönnit kumisevat kirkkaina pakkasessa. Yön pimeys on huurrekuun terävää pimeyttä. Me värjöttelemme Akatemian sisäpihalla puolikaaressa. Helios seisoo edessämme ja esittelee noviisikoetta varten laatimaansa häivekudelman. Hän melkein tärisee jännityksestä, enkä ihmettele, sillä hänellä on jäljellä enää kaksi yritystä. Helios on sitonut pitkiksi venähtäneet mustat, kiharat hiuksensa pieneksi töyhdeksi päälaelleen ja näyttää siksi hullunkuriselta, mutta kenenkään ei tee mieli nauraa. Hetki on odotuksesta raskas.

Häivemestari Viita katselee Heliosta puolikaaremmen keskeltä. Hänen paksun villahupun kehystämät kasvonsa ovat levolliset, mutta tiedän hänen arvioivan suoritusta tiukasti. Akatemian mestareista Viita on kaikkein ankarin, eikä hän valitse kuin korkeintaan kuusi uutta noviisia vuosittain. Joinakin vuosina vähemmän, jos halukkaista ei löydy hänen mielestään riittävän taitavia ehdokkaita.

Helios *on* riittävän taitava, mutta hänen hermostuksensa muuttuu helposti kömpelyydeksi, jollaiseen häiveenkutojilla ei ole varaa. Liikkeiden on oltava pikkutarkkoja, jokaisen yksityiskohdan täydellinen. Juuri he saavat tavallisen kansan uskomaan taikuuteen.

Minä olisin varmasti erinomainen häiveenkutoja, ja Viitakin pitää minusta. Tunne on molemminpuolinen, sillä minäkin nautin hänen äänensä vieraasta rytmistä ja siitä tavasta, jolla hän opettaa. Terävästi ja tarkasti, ketään suosimatta. Jossain toisessa maailmassa olisin ehkä valinnut eri tavalla, tarttunut hänen tarjoukseensa kolme vuotta sitten ja ryhtynyt häiveenkutojaksi. Tässä maailmassa myrkyt, laskelmat ja Akatemian laboratoriot ovat kuitenkin enemmän minua varten.

Nyt seison tässä vain Helioksen vuoksi. En itse käytä häive-taikuutta varsinaisesti mihinkään, onhan minulla rohtonoviisin kaapu ja sen lisäksi riittämiin ihmisiä, jotka syövät kädestäni. Mutta häiveenkudonta on Heliokselle kaikki kaikessa, joten olen jo useamman vuoden yrittänyt auttaa häntä saavuttamaan tavoitteensa ja pyrkinyt varmistamaan, että ennemmin tai myöhemmin Helios saa noviisinkaapunsa.

Aika on käymässä vähiin.

Helioksen taidonnäyte on tällä kertaa tähtikartta, jonka hän on laatinut huolella toisensa leikkaavista kultalangoista, jotka kimmeltävät roihukidesoihtujen valossa. Kohdissa, joissa langat koskettavat toisiaan, valo kirkastuu hehkuviksi pisteiksi, jotka piirtävät Helioksen levitettyjen käsien väliin tähtikuvioita. Koko Karunkan ylle kaareutuva tähdistö ei tietenkään mahdu niin pieneen tilaan, mutta Lautturi, Tyrskyttä ja Karhunmorsian asettuvat sievästi sijoilleen.

Häivekudelman on kaunis ja nokkelasti rakennettu. Taivaan kirjailminen valolla silatuin kultalangoilla on melkein pä taidetta, enkä löydä tällä kertaa kokonaisuudesta virheen virhettä.

Taidonnäytteen jälkeen istumme Akatemian ruokasalissa juomassa variksenmarjateetä. Helios on edelleen silminnähden jännittänyt ja hänen mukia pitelevät kätensä vapisevat. Vaaleat kasvot ovat niin kalpeat, että pelkään hänen kohta kuukahtavan hermostuksesta.

”Työsi oli upea”, sanon Heliosta rauhoitellakseni. ”Olit nähnyt valtavasti vaivaa. Viitakin tietää sen.”

Se ei silti välttämättä riitä. Jopa minun on vaikea lukea Viitaa tarkasti, sillä hän tuntuu kätkeytyneen häiveiden ja harhojen taakse, kietoutuneen varjoihin korvannipukoitaan myöten.

Helios pureskelee alahuultaan hermostuneena. Hänen huulensa ovat jo valmiiksi rohtuneet ja pienillä haavaumilla. Pitää tehdä uusi annos lääkerasvaa niitä varten.

”Ei enää kauan”, vakuutan ja kosketan kevyesti Helioksen kämmenselkää.

Hän vetää kätensä pois.

Iltapäivän oppitunnin päätteeksi Viita kutsuu Helioksen syrjemälle. Minä jään kuuntelemaan keskustelua aivan oven toiselle puolelle.

”Pystyt parempaan, Helios”, Viita sanoo. ”Ja siksi en voi hyväksyä noviisintyötäsi. Tee jotakin uutta ja rohkeaa. Haasta minut.”

Helios harppoo ohitseni hartiat lysähtäneinä. Minun tekisi mieli ravistella Viitaa.

KOLMAS LUKU: ADELE

18. huurrekuuta, Lauhasateiden vuosi

Kellopelisydämet ovat ikivanhoja. Kun kellopelimurhaaja kuolee, hänen sydämelleen etsitään uusi kantaja, jonka rintaan sydän asetetaan seitsemäntoistavuotiaana. Kehä on jatkunut niin kauan, ettei kukaan meistä tunne sen alkua. Sellaista tietoa en edes osaa kaivata. Se, joka on aikoinaan keksinyt jotakin näin julmaa, ei ansaitsekaan tulla muistetuksi.

Sydän vaatii uhrin jokaista elettyä vuotta kohden. Aina kun kellopelimurhaaja tappaa, sydämen koneisto naksahuttaa ja alkaa laskea uuden vuoden minuutteja, päiviä ja kuukausia. En ole vielä tappanut ketään, mutta seuraavan vuoden aikana minun on pakko. Jos en siihen suostu, kuolen itse, ja sitten sydämen saa taakakseen joku muu. Olen ketjun uusin lenkki, mutten varmasti sen viimeinen.

Tiima yskähtää. Käännyin ja näen hänet ovensuussa. Tiimakin on pysynyt ennallaan: hopean kirjomat mustat hiukset, tasankokansan kuulas iho, ankara suu.

”Tulehan. Viedään sinut peseytymään”, hän sanoo. En ole koskaan kuullut hänen puhuvan yhtä lempeästi.